

ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας μόνον ὀφθαλμοὶ διὰ τοῦ ἔρωτος ὠπλισμένοι διακρίνουν . . . Οὕτως ὁ νέος ἐφθασε βαθμυδὸν μέχρι τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶδομεν σήμερον, νὰ πίπτῃ χαῦνος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του καὶ νὰ ρεμβάζῃ μίαν κόμην πυρρὰν, ζευγὸς ὀφθαλμῶν μελανῶν ἐπὶ προσώπου λευκοῦ, στικτοῦ ἐξ ἐφηλίδων, καθ' ὃν χρόνον ἐξηκολούθει ἡ μεταλλίνη χεὶρ νὰ συμπίεζῃ τὴν δεσμίδα τῶν λογαριασμῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ εἶπῃ εἰς κανένα τίποτε, χωρὶς νὰ μαντεύσῃ ἕως τὸρα τίποτε, οὔτε ἐκ τῶν φίλων κανεὶς οὔτε ἐκ τῶν οἰκειῶν, ἐκτὸς τῆς Μαργαρίτας, πρὸς τὴν ὁποίαν αἰσθημα, ὡς τὸ τοῦ νέου Τοκαδέλου, δὲν ἦτο δυνατόν, μὲ ὄλην τὴν σιωπὴν, νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ κεκρυμμένον. Οἱ νέοι αὐτοὶ ἐφέροντο μοιραίως, θὰ ἔλεγες, ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐκτὸς τῆς ψυχικῆς συγγενείας καὶ εἰς κοινωνικὸς λόγος τοὺς ἐσυμπλησίαζε μετὰ δυνάμει ἀσφαλοῦς. Τάσις τις ἀκατάσχετος ὄθει τὴν κόρην ὀλοὴν ὑψηλότερον τῆς τάξεώς της, ὑπὸ τὸ φύσημα τῶν νέων ἰδεῶν, ἐν ᾧ αὐτὸ τοῦτο τὸ φύσημα κατεβίβαζε πρὸς χαμηλότερα ὀλοὴν στρώματα τὸν νεανίαν. Ὁταν λοιπὸν ὁ εἰς ἀνήρχετο οὕτω καὶ ὁ ἄλλος κατήρχετο, φυσικὸν ἦτο νὰ συναντηθοῦν εἰς ἓν σημεῖον τῆς κοινωνικῆς κλίμακος.

Ἐν τῇ ἡσύχῳ ἐρωτικῇ ρέμβῃ, ἐν ᾧ ἡρέμει τὸ ἀπέραντον μέγαρον καὶ κατεπνίγετο ὁ κρότος τοῦ ἐνοχλητικοῦ πετάλου ἐπὶ τοῦ χώματος τοῦ σταύλου, ἦλθε ταχέως ἡ ὥρα τῆς ἀφυπνίσεως. Κάτωθεν ἀντήχησεν ὡς ἐγερτήριον ὑπὸ τοὺς δακτύλους τῆς Κεβῆς τὸ παλαιὸν μακρόσυρον κλειδοκύμβαλον, μὲ τὴν ὑδαρὰν καὶ ἐξηθρωμένην φωνήν, ἀφυπνίσαν τὰς ἡχοὺς τῶν θολωτῶν αἰθουσῶν ταυτοχρόνως δὲ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ κόντε Ριχάρδος, περιβεβλημένος τὴν ἐπιδιορθωμένην καὶ ὄζουσαν βενζίνης ρεδιγκόταν του καὶ θωπεύων διὰ τῆς καμπυλωτῆς ψῆκτρας τὸν ὑψηλὸν του πῖλον. Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς διαδηλώσεως, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ὑπαγῇ εἰς τὸ καζίνον, ὅπου θὰ συνηθροίζοντο ὅλοι καὶ θὰ ἐξεκίνηουν.

«Δὲν θάρηθης λοιπὸν νὰ πάμε στὴν Ἐπίδειξι!» ἠρώτησε τὸν υἱὸν του.

Ὁ νέος δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ὄρεξιν νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοιαύτην ἐνόχλησιν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν πατέρα του ἐπεθύμει νὰ δυσχερεστήσῃ δι' ἐντελῶς ἀποτόμου ἀρνήσεως.

«Καλλίτερα νάμαι ἐδῶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ περάσετε... Ἐπειτα τὸρα εἶνε ἀργά... ὡς ποῦ νὰ ντυθῶ...»

— Νὰ πάω στὸ διάολο! νὰ πάω στὸ διάολο ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ ἔκαμα!» ἀνέκραξε μὲ μεγάλην φωνήν ὁ Τοκαδέλος, ἐξερχόμενος ὀρμητικῶς τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἐκυμάτιζαν ἀπειλητικαί αἱ μακραὶ του φαβορίται.

Ὁ υἱὸς δὲν ἀνταπήντησε τίποτε, ἀλλ' οὔτε ἐσκοτίσθη πολὺ διὰ τὴν θορυβώδη δυσχερέσειαν. Ἦξευρεν ὅτι αἱ παραφοραὶ τοῦ πατρὸς του ἦσαν οὕτω συχναὶ καὶ ἀναίτιοι, ἡ δὲ μεγάλη αὐταπάρνησις τῆς κατάρτας, συμπεριλαμβανοῦσης πρῶτον τὸν καταρῶμενον, τὸν ἔκαμε νὰ κατευνασθῇ ἀμέσως καὶ ἀκουσίως του νὰ μειδιάσῃ.

Τὸν ἄφησε νὰ καταβῇ διὰ τῶν τοξοειδῶν κλιμάκων καὶ ἄμα τὸν ἤκουσεν ἐξεθρόντα εἰς τὴν ὁδόν, ἐκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ τὸν ἐφώναξε:

— «Πατέρα! Παπάκη!

— «Τί ὀρίζεις τὸν πατέρα σου;» ἠρώτησε μὲ τὸ μπάσσο του ὁ Τοκαδέλος.

— «Ἐδῶ σὰς περιμένω ἐγώ. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ περάσετε, θὰ καταβῶ μαζί σας.

— «Καλά!» ἀπήντησε μὲ τόνον κάπως δυσχερεστημένον ἀκόμη ὁ πατήρ, ἀλλ' ἀποδεχόμενος εὐχαρίστως ὡς πλήρη τὴν ἱκανοποίησιν ἐκείνην καὶ μάλιστα ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων του, τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποία τὸν περιέμενον κάτω εἰς τὴν εἴσοδον, διὰ νὰ τον συνοδεύσουν μέχρι τοῦ καζίνου. Προεπορεύθη λοιπὸν ὁ ὑποψήφιος καὶ τον ἠκολούθησαν τὰ παιδιὰ, σχηματίζοντα ὀπισθὲν του οὐρὰν ἀρκετὰ μεγάλην καὶ ἀπεμακρύνθησαν ὅλοι μὲ βῆμα στρατιωτικόν, ἄνευ φωνῆς, σοβαρώτατα.

«Τὸ μπουλουκὶ τοῦ Τοκαδέλου» ἔλεγαν οἱ διαβάται ἀποκαλυπτόμενοι πρὸ τοῦ ὑψηλοῦ πύλου ὁ δὲ Τόνης, παρακολουθῶν τὸ ἄγλημα ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐκίνει σχετλιαστικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ—σὺμπωμα ἴσως τῆς νευρικῆς του ἐξεγέρσεως—ἐλεεινολόγει τὸν πατέρα του καὶ ᾄκτειρε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς χαιρετῶντας καὶ τὸν ἑαυτὸν του . . .

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΗΝΑΙ Η ΒΑΚΧΑΙ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΣΤ'. Η ΥΜΝΟΣ
(Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Fritzsche)

Ἡ Ἰνώ κ' ἡ μύλομάγουλι Ἀγαῦη κ' ἡ Αὐτονόη
τρεῖς εἰς τὸ ὄρος συντροφιαὶ ἐπέπραν, τρεῖς κ' ἐκείναις,
κι ἀπὸ πυκνῆ βαλανιδιὰ κόψτοντας ἄγρια φύλλα
καὶ κίσσερα κὶ ἀσφόδελο, τῆς ἄνω γῆς βλαστάρι,
βωμοὺς ἐστῆσαν δώδεκα σὲ καθαρὸ λιβάδι,
τοῦ Διονύσου τοὺς ἐννία, τοὺς ἄλλους τῆς Σεμέλης
καὶ τὰ ἱερὰ ζυμαρικὰ βγάζοντας ἀπ' τὴν κίστην
ἔς τοὺς νεοθερίστους βωμοὺς τ' ἀπίθωσαν μὲ σέβας,
ὅπως ταῖς δίδαχεν ὁ θεὸς κὶ ὅπως αὐτὸς ποθοῦσε.
Κι ὅλ' ἀπὸ βράχον ἄγριον ἐκύτταξε ὁ Πενθέας
μέσ' ἀπὸ σκῆνο, παλαιὸ χαμόδεντρο τοῦ τόπου.
Πρώτη τὸν εἶδε καὶ φοριχτὰ τοῦ φῶναξ' ἡ Αὐτονόη,
κ' ἔξαφνα ὀρμῶντας, φοβερά τοῦ μανιωμένου Βάκχου
ἄναψεν ὄργια, ποῦ ποσὼς οἱ βέβηλοι δὲν βλέπουν.
Μάνιξ' ἐκείνη, ἐμάνιζαν ὄλαις εὐθύς οἱ ἄλλαις,
κ' ἔφευγε αὐτὸς περιφθοβὸς κὶ αὐταῖς τὸν κυνηγοῦσαν
κι ἀπὸ τῆ ζωσὶ ἐσῆκωσαν τὸ φέρομα ὡς τὸ γόνα.
Τότε ὁ Πενθέας ἔκραξε· «γυναῖκες, τί ζητᾶτε;»
κ' ἡ Αὐτονόη· «γοήγορα θὰ μάθης ποῖν ἀκούσης.»
Εὐθύς βογγῶντας ἄοραξε τὴν κεφαλὴν του ἡ μάννα,
ὅσο τρομαχτικὰ βογγᾷ λιόντισσα ποῦ βυζαίνει·
κατόπ' ἡ Ἰνώ τοῦ ξέσχισε τὴν πλάτην καὶ τὸν ὄμο
πατῶντας τον μὲς τὴν κοιλιὰ, κὶ ὅμοια κ' ἡ τρίτη
ἐχῦθη.

Ταῖς σάοκαις, ποῦ περιόσσευαν, ἐμοίρασαν οἱ ἄλλαις
καὶ μὲς ταῖς Θήβαις ἐφθασαν ὄλαις βαμμέναις αἶμα,
ἀπὸ τὸ ὄρος φέροντας ὄχι Πενθέα, πένθος.

Ἐγώ, κὶ ἂν ἄλλος ἐμπλεχθῆ ἔς τὴν ἐχθρα τοῦ Διονύσου,
ἄς πάθῃ καὶ χειρότερα, ποσὼς δὲν θὰ φροντίσω,

κι ἂν εἶναι ἀκόμη ἐννιά χρονῶν ἢ κι ἂν πατῆ τὰ δέκα (!).
Μοῦ φθάνει ἐγὼ νὰ μείνω ἀγνός καὶ 'ς τοὺς ἀγνοῦς
ν' ἀρέσω.

Οἰωνός ἕνας σεβαστός εἶναι τοῦ Δία τοῦτος·
«'Σ τοὺς θεοφόβους τὰ καλὰ, 'ς τοὺς ἀσεβεῖς δὲν
πρέπουν.»

Χαρὰ 'στὸ Βάκχο ποῦ ψηλὰ 'στὰ χιόνια τοῦ Δρακάνου
ὁ μέγας Ζεὺς ἐξέθραψεν ἀπὸ τὸ θεῖο σκέλος·
χαρὰ καὶ 'στὴν πεντάμορφη Σεμέλη καὶ 'σταῖς ἄλλαις
τοῦ Κάδμου κόραις, ποῦ πολλαῖς ταῖς σέβονται
ἠρωναίς·

ὄσῃ πρᾶξι ταῖς ἐρέθισεν ὁ Βάκχος, ποῦ δὲν ἔχει
ποδῶς κατάκρισι· κάνεις ἔργα θεῶν μὴ ψέγη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ²

Τὰ αἰσθήματα ταῦτα εὐρίσκουσι πιστὴν ἤχῳ εἰς τὴν καρδίαν τῶν σημερινῶν Σλάβων. Ἀρκεῖ τις νὰ παρατηρήσῃ τὴν συγκίνησιν τῶν ἀχρωμένων τὰ ἄσματα ἐκεῖνα εὐγενῶν Ῥωσίδων διὰ νὰ μαντεύσῃ ὅτι, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν διατρέωσι κατὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, εἶναι ἐν τούτοις γνήσια ἀδελφαὶ τῶν Ἀθιγγανίδων, τὰ αὐτὰ ὑποκρύπτουσι πάθη ὑπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴν αὐτῶν ἐπιφύλαξιν καὶ ἀλαζονείαν. Οἱ δὲ ἄνδρες οὐδόλως κρύπτουσι τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτῶν. Πᾶς Ῥώσος εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ρούθλιον πρὸς ἀπόλαυσιν ἡδονῆς τὴν ὁποῖαν θεωρεῖ ἀνωτέραν πάσης ἄλλης. Πολλοὶ εἶναι οἱ καθ' ἑσπέραν μεταβαίνοντες εἰς τὰ ἀθιγγανικὰ ταῦτα καταγῶγια καὶ μένοντες ἐκεῖ ὅλην τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ κράτος τυραννικῆς ἐξέως, δυναμένης νὰ συγκριθῆ πρὸς τὴν τῶν ὀπιοφάγων. Ἀλλὰ καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς προσφέρονται μετὰ φιλικῆς οικειότητος πρὸς τὰς Ἀθιγγάνας. Τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην ἔστενοχώρει κάπως αὐτοὺς ἡ παρουσία τῶν κυριῶν· τὴν ἐπιούσαν ὅμως θὰ ἔλθωσιν ἐκεῖ μόνοι, καὶ ὁ καμπανίτης καὶ τὰ ρούθλια θὰ χυθῶσι ποταμηδόν. Τὴν διασκέδασιν ταύτην διακόπτουν συνεχῶς ἔριδες ἢ καὶ συμπλοκαὶ μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἐμπόρων περὶ κατοχῆς τῆς αἰθούσης καὶ τῶν αἰδιῶν. Οἱ εὐσεβεῖς μεγαλέμποροι τῆς Πετρούπολεως, οἱ ἀμετρήτους ἀνάπτοντες λαμπάδας καὶ κανδήλας ὑπὸ τὰ εἰκονίσματα τῶν Ἁγίων, εἶναι ἐξ ἴσου ἐνθουσιώδεις καὶ ἔτι μᾶλλον μεγαλόδωροι τοῦ ἀνατολικοῦ ἄσματος ἔρασταί. Ἀθιγγανὶς ἔξοχος εἰς τὸ εἶδος τῆς δύναται ἀκόπως νὰ κερδίσῃ ὅσα καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος. Περὶ δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς, ὅπως καὶ τῆς συζύγου τοῦ Καίσαρος, οὐδὲ κἂν ὑποψία συγχωρεῖται. Ἄγρυνοι τῆς σωφροσύνης αὐτῆς φρουροὶ εἶναι τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, ἡ ζηλοτυπία τῶν ὁμοφύλων ἀνδρῶν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐλπίς νὰ νυμφεῖθῃ στρα-

τηγόν. Τὰ τοιαῦτα τῷ ὄντι συνοικέσια δὲν εἶναι σπάνια ἐν Ῥωσίᾳ καὶ πλείστοι κόραι τῆς Σαμαρκάνδης διάγουσιν ἡσυχον βίον οἰκοδεσποίνης εἰς τὸ μέγαρον τοῦ εὐγενεοῦς συζύγου των, διοικητοῦ ὁλοκλήρου ἐπαρχίας.

Ἡ ἀπέλευσις τοῦ χειμῶνος μεταβάλλει τελείως τὴν ὄψιν τῆς πρωτευούσης, τὸ δὲ ἐαρινόν κάλλος οὐδὲν ἔχει κοινόν πρὸς τὰ θέλητρα τοῦ χειμῶνος. Τὰς μαύρας χειμερινὰς διαδέχονται αἱ λεγόμεναι «λευκαὶ νύκτες» καὶ τὴν στιλπνότητα τοῦ πάγου

Φωμοζήτης.

ἢ ἀντανάκλασις εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νεῦα τῶν παροχθίων μεγάρων. Τὸ δὲ θέρος εἶναι ὄψιμον καὶ ἐπέρχεται μετ' ἀκαριαίας ταχύτητος. Τὰ δένδρα τὰ ὁμοιάζοντα γυμνοὺς σκελετοὺς ἐνδύονται τὴν πράσινην στολήν των εἰς διάστημα δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν. Ἡ φυλλοφορία συμπύπτει μετὰ τὰς φωτεινὰς νύκτας τοῦ λήγοντος Μαΐου. Ὁ ἥλιος μόλις κρύπτεται ἐπὶ δίωρον, καὶ οὐδὲ τότε ἐντελῶς. Τὸ ἐρυθρὸν τῷ ὄντι τῆς δύσεως συγχέεται μετὰ τὸ ρόδινον χρῶμα τῆς αὐγῆς. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οὔτε ἡμέρα εἶναι οὔτε νύκτα, ἀλλ' οὔτε λυκαυγὲς ἢ δειλὴ ὅπως ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἰδιαιτέρων τι εἶδος ἀκτινοβολίας, παρέχει ἄλλου κόσμου λευκὸν φῶς, ὑπὸ τὸ ὅποιον τὰ ἐπίγεια πλάσματα, στερούμενα πάσης σιᾶς, ἔχουσιν ὄψιν φαντάσματος. Οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃ ὕπνον κατὰ τὰς ἀμφιβόλους ταύτας ὥρας πᾶς ὁ ἔχων κάπως εὐαίσθητα τὰ νεῦρα.

Αὕτη εἶναι ἡ καλὴ ἐποχὴ τῶν ἐκδρομῶν εἰς τὰς νήσους τοῦ Νεῦα. Οὐδὲν τῷ ὄντι ὑπάρχει εἰς ἄλλον τόπον χαριέστερον ἢ δροσερώτερον τοῦ λαβυρίνθου ἐκεῖνου δένδρων, διὰ τοῦ ὁποίου ρέουσιν αἱ διακλαδῶσεις τοῦ ποταμοῦ μέχρις οὗ χυθῶσιν ἡσυχῶς εἰς τὴν θάλασσαν περὶ τὸ Ἀκρωτήριον. Τοῦτο εἶναι ὁ

(1) «Sit autem novennis vel decimum annum intraverit.» Assentior Mabliano aliisque poetam de industria his mysticis verborum involucris usum esse existimantibus. Fritzsche.

² Τέλος. Ἰδε σελ. 40